

MISIR, TUNUS, LİBYA VE SURİYE DEVRİMLERİ.. BU ÖRNEKLER ÜZERİNDEN İÇ DİNAMİK-DIŞ DİNAMİK İLİŞKİSİ...

Münir Aktolga
Mayıs-2013
www.aktolga.de

İÇİNDEKİLER

- GİRİŞ**
- ÖNCE İÇ VE DIŞ DİNAMİK NEDİR ONU BİR GÖRELİM SONRA DEVAM EDERİZ..**
- DEVİRİM NEDİR..**
- TEKRAR İÇ VE DIŞ DİNAMİKLERİN ETKİLEŞİMİ ÜZERİNE VE LİBYA DENEYİ..**
- SIRA GELDİ ŞİMDİ SURİYE'YE..**
- İTTİHATÇI „DEMOKRASİ CEPHESİ“ VE HEDEFLERİ..**
- ÖNÜMÜZDEKİ MUHTEMEL GELİŞMELER..**
- BÜTÜN BUNLARDAN ÇIKAN SONUÇ NE?..**

Bu çalışma, Mart 2011 de Libya, Mısır ve Tunus Devrimleri üzerine yapılan başka bir çalışmanın¹ devamı niteliğinde, ama kendi içinde onu da barındırıyor. O zaman Suriye konusu henüz daha bugün olduğu gibi gündemde değildi. Bu nedenle, daha önceki çalışmanın özüne dokunmadan buna Suriye deneyimini de eklemekle yetindim..O çalışma şöyle başlıyordu:

„Adamın biri pencereden balkondaki kuş yuvasında yumurtadan çıkmaya çalışan yavruyu seyrediyormuş. Önce yumurtanın kabukları çatlamış, sonra da kırılan kabukların arasından yavru kuşun gagasının ucu görünmüş. Derken, kabuk biraz daha parçalanınca da kafa çıkmış ortaya. Yavru kuş çırpındıkça kabuk biraz daha parçalanıyor, yavru, artık kendisi için bir hapisane haline gelen o kabuklardan biraz daha kurtuluyormuş. **Ama bir noktaya gelince süreç duruvermiş sanki! Yavru kuşun kanatları yumurtanın kabuklarına takılmış kalmış! Zavallı kuş ne kadar çırpınsa da boşuna, bir türlü kanadını kurtaramıyormuş o kabuklardan!..Bir süre sonra, olayı penceresinden seyretmekte olan adam dayanamamış artık. “Sürecin yavru açısından tehlikeli bir boyut almaya başladığını” düşünmüş. Ve gitmiş balkona, eliyle takılan o kabukları temizleyerek yavru kuşu “kurtarmış”!..**

Aradan epey zaman geçmiş..Yavru kuşu kurtaran adam her gün gene penceresinden yuvayı gözleyerek onun gelişmesini izliyormuş..Derken kuş büyümüş, tüylenmiş-kanatlanmış.. Artık yakında uçar gider diye düşünüyormuş adam..Ama kuş bir türlü uçup gitmiyormuş. Adam huylanmış, biraz daha beklemiş! Kuş gene uçmuyor! Sonra, birgün gene yuvayı gözlerken bakmış annesi onu yuvadan aşağıya doğru itiyor. Adam şaşırılmış! Düştü düşecek derken kuş yuvadan aşağıya düşüvermiş!. Hemen koşmuş bizim kurtarıcı aşağıya ve yerden almış zavallı kuşu..Kuş ölmüş tabi o kadar yüksekte düşünce!

Neden diye düşünmüş adam! Neden uçamadı da yere çakıldı zavallı kuş diye düşünmüş!

¹ www.aktolga.de ..

Annesi onu-yavru kuşu neden yuvadan atmıştı acaba? O kadar gelişmiş bir görünüme sahip olduğu halde zavallı yavru neden uçamamıştı da yere çakılarak ölmüştü? Bütün olup bitenleri yeniden düşünmüş.. Zavallı kuşu yumurtadan çıkarken kabuklardan nasıl kurtardığını hatırlamış!

Sonra; birden irkilmiş ve bütün olup bitenler gözünün önünde canlanıvermiş! Yavru kuşun yumurtadan çıkarken yaptığı o çaba onun içinde bulunduğu gelişme sürecinin bir parçasıymış meğer!. O, "kurtarıcı" olarak kabukları kırıp kuşu kurtardığını sanırken, bilmeden onun içinde bulunduğu gelişme sürecinin önüne geçiyor, hızlandıracağım derken onu-süreci engelliyormuş. O an için kabukları kırarak kuşu kurtardığını sanırken, meğer o farkında olmadan daha sonra onun uçamamasının da nedeni oluyormuş"²!..

ÖNCE, İÇ VE DIŞ DİNAMİK NEDİR ONU BİR GÖRELİM, SONRA DEVAM EDERİZ..

Kendi iç dinamikleriyle bir A-B sistemi olarak ifade edebileceğimiz herhangi bir nesneyi ele alıyoruz. Bu nesne, herşey olabilir, bir toplum, bir insan, içinden o yavru kuşun çıktığı bir yumurta vb..buradaki A ve B'nin de sözkonusu nesnenin-sistemin iç dinamiklerini gösteren semboller olmaktan öteye bir anlamı yoktur..Çevreden gelen etki-informasyon sistemin içine alındığı zaman, bu "girdi" bir hammadde olarak sistemin içindeki bilgiyle (sistemin "bilgi temeli" olarak ifade edebileceğimiz bu bilgi, A ve B arasındaki ilişkilerle kayıt altında tutulmaktadır)³ değerlendirilerek işlenir. Sonunda da sistemin "çıktısı" olarak bir ürün elde edilir..

Ama bizim şu anki konumuz toplum. Bu nedenle, toplumu bir sistem-bir bilgi işlem sistemi olarak düşünerek, iç ve dış dinamiklerin etkisi altında onun kendi kendini nasıl ürettiğini-geliştirdiğini anlamaya çalışıyoruz:

Dikkat edin! Burada (aslında her durumda) dış dinamiğin sistem üzerine etkisi ("dışardan gelen etki, bilgi" dedik biz buna) sadece, sistemin içinde değerlendirilerek işlenilmesi gereken bir hammadDEDİR. Bu nedenle, dış dinamik hiçbir zaman iç dinamiğin yerini alamaz! Yani öyle, hazırlop yaşam-dış unsur aracılığıyla kendi kendini üretme-varolma- diye birşey yoktur! Eğer dış dinamik iç dinamiğe galebe çalarsa, yani dışardan gelen etki sistemi yönlendirmeye başlarsa, o zaman bu başka birşey olur! Bu durumda sistem, dış dinamiğin etkisiyle sürüklenmeye başlar. Bu etkinin cinsine göre bir "sürüklenmedir" bu tabii!. Eğer sistem buna karşı bir reaksiyon yaratarak bir denge kuramazsa, "dış faktör" sistemi parçalanmaya-fiziki olarak yok olmaya kadar da götürebilir.

DEVİRİM'E GELİNCE

Devrim olayını Mısır Devrimi'yle ilgili daha önceki çalışmada şöyle açıklamıştık:

Şu satırlar "Komünist Manifesto"dan: "Burjuvazinin kendisini onlara dayanarak güçlendirdiği üretim ve değişim araçları, feodal toplum içerisinde yaratılmışlardır. Bu üretim ve değişim araçlarının gelişiminin belirli bir aşamasında, feodal toplumun üretimde ve değişimde bulunduğu koşullar, tarımın ve imalat sanayiinin feodal örgütlenmesi, tek sözcükle, feodal mülkiyet ilişkileri, gelişmiş bulunan üretici güçlere artık ayak uyduramaz hale geldiler; bir o

² Bu anekdot N.İlıcak'ın Sabah'taki köşesinde yayınlanmıştı. Bunu, Libya örneğini açıklamak için buraya almıştım; ama tabii, Libya'nın kurtarıcıları o adamdan farklı olarak ne yaptıklarının pekala bilincindeydiler!..Örneğin, bir Sarkozi'nin sadece Libya halkını "kurtarmak" için çaba sarfettiğini düşünmek için biraz fazla saf olmak gerekiyor!..

³ Bu konuda bak, "Sistem Teorisi'nin Esasları-Varoluşun Genel İzafiyet Teorisi-Herşeyin Teorisi", www.aktolga.de 4. Çalışma

kadar ayakbağı oldular. Bunlar kırılmalıydılar; kırıldılar“(bunu, o yumurtanın kabuklarının kırılarak yavru kuşun doğması olayı gibi düşünün)..

Feodal toplumdaki kapitalist topluma geçiş süreci böyle ele alınır-açıklanır Manifesto’da. Şimdi önce, burada biraz durarak bütün bu söylenenleri daha iyi anlamaya çalışalım:

Ortada „feodal toplum“ adını verdiğimiz, kapitalizm öncesi bir toplum var. Bir sistem (bir A-B sistemi) olarak ele aldığımız zaman, feodal üretim ilişkileriyle birbirlerine bağlı olan iki sınıftan (feodaller ve serfler) oluşan bir toplumdur bu. Öyle ki, bu iki sınıf birbirlerinin varlık şartıdır, biri olmadan diğeri de varolamaz; yani, feodal üretim ilişkileri içinde birbirlerini yaratarak varolurlar bunlar.

Sonra, bu sistemin içinde, bir başka üretim ilişkisine denk düşen başka bir sistem gelişmeye başlıyor: İşçi sınıfı ve burjuvaziden oluşan kapitalist sistem. Kapitalist üretim ilişkileriyle birbirlerine bağlı olan, birbirlerini yaratarak, birbirlerinin varlık şartı-yaratıcısı-olarak gerçekleşen bu iki sınıfın oluşturduğu yeni bir sistemdir bu.

Bu tabloda bir noktanın altını çizmek gerekiyor:

„Ortaçağın serflerinden, ortaya, ilk kentlerin ayrıcalıklı kentlileri çıktı. Bu kentlilerden de burjuvazinin ilk ögeleri gelişti“ deniyor ya Manifesto’da, bundan-bu ifadeden- sadece burjuvalar anlaşılır hep, ama bu, burjuvazinin kentin egemen sınıfı olmasındandır, yoksa işçi sınıfı da gene aynı sürecin içinde ortaya çıkıyor o „kentlerde“. Kente doluşan feodal toplumun serflerinden oluşuyor onlar da..

Burada altının çizilmesi gereken diğer bir önemli nokta da şudur: Feodal toplum ve kapitalist toplum, bunlar iki ayrı sistemdir-toplum biçimidir- İki ayrı üretim ilişkisidir bunları karakterize eden. Ve dikkat ediniz, feodal toplumdaki kapitalist topluma, feodal toplumun içinde feodallerin karşıtı bir sınıf olarak varolan serflerin feodalleri altetmesiyle geçilmiyor! Feodallerle serfler-köylüler-arasındaki sınıf mücadelesi, en fazla, sistemin kendi içindeki „köylü savaşlarına“ neden oluyor. Evet bunlar da önemlidir; feodal kabuğun çatlamasında bunlar da önemlidir, ama tarihte köylü ayaklanmalarıyla kapitalizme geçildiği de hiç görülmemiştir! Çünkü kapitalizm, feodallerin karşıtı bir sınıf olan köylülerin feodal sömürden kurtulmak için feodalleri zorla altederek iktidara egemen oldukları bir toplum değildir!!. Ayrı bir üretim biçimi-ilişkisidir onu karakterize eden, ki o da eski-feodal-toplumun içinde onun diyalektik inkârı olarak gelişir⁴. Yeni toplumu inşa edecek olan sınıflar da bu sürecin ürünü olacaklardır.

Gene bu çalışmada, Mısır ve Tunus’ta olanları ise şöyle açıklamışız:

Peki, madem ki devrim ana karnında olgunlaşan çocuğun doğması olayıdır, bu durumda Tunus’ta başlayarak Mısır’da doruk noktasına ulaşan başkaldırıyı-isyani bir devrim olarak nitelendirebilir miyiz? Çünkü görünen o ki, henüz daha ortada bizim anladığımız şekilde doğan bir çocuk yoktur! Evet açık, bu bir halk hareketidir, varolan statükoyu sarsan, hatta onu parçalayan bir isyandır, ama, ortada henüz daha doğan bir bebek, bir çocuk görünmediği için bu haliyle buna-bunlara bir devrim diyebilir miyiz? Tarihte böyle, daha sonra kaybolup giden birçok isyan, kabaran dalgalar, halk hareketleri yok mudur?.. Bugün olup bitenleri bunlardan ayıran nedir, neden bir devrim hareketidir bu-bunlar; doğmamış bebeğin ismini koymakta acele etmiş olmuyor muyuz bu durumda!..

⁴ İşte “diyalektik inkârın” anlamı budur!. Bunu, yani “diyalektik anlamda inkâr” olayını, sistemin içindeki bir kutbun diğerini “yok ederek ortadan kaldırması” olarak anlamamak gerekir; eskinin içinden yeninin çıkıp gelmesi olayıdır bu. Aynen o yumurtanın içinden civcivin çıkıp gelmesinde olduğu gibi!..

Bugün, „gelişmekte olan ülkelerin” dediğimiz ülkelerin çoğu, yakın geçmişin “sömürge”-“yarı sömürge” ülkeleridir. Bunlar, şu ya da bu şekilde „bağımsızlıklarını“ elde ettikten sonra, bu sefer de, emperyalist ülkeler arasındaki dengelerden yararlanarak iktidarı ele geçiren “ulus devlet yaratıcısı” (bu anlamda „ulusalci“) bürokratik, elit (eski elitin bir parçası) bir tabakanın-Devlet sınıfının- yönetimi altına giren, üretici güçlerin gelişmesinin adeta dondurulduğu, kısır bir döngünün içinde debelenip duran ülkelerdir. Öyle ki, „ulusal bağımsızlığı temsil ettiğini“ iddia eden iktidardaki bu Devlet sınıfı, buralarda, artık ülkedeki üretici güçlerin gelişmesini engelleyen başlıca unsur haline gelmiştir. „Ulus-devlet“, kapitalist-burjuva devlet demek olduğu halde, „ulusal bağımsızlıkçı“ bu Devlet sınıfı, ülkede kendisinden bağımsız bir burjuva sınıfının gelişmesini bile engellemektedir. Devletçilik, Devlet mülkiyeti, mülkiyete tasarruf yetkisine sahip antika Devlet kalıntısı bu bürokratlarla-Devlet sınıfıyla- özdeşleştiği için, bunlar kendilerini sıkı „Devletçiler“ olarak ilân etmişler, ülkede oluşturdukları Devlet tekelciliğiyle özel sektörün, bireysel kapitalistlerin yolunu tıkar hale gelmişlerdir.

İşte, globalleşme süreciyle birlikte bu kabuklar parçalanıyor şimdi. Gelişmekte olan ülkelerin iç dinamiğini donduran o “ulusalci” kalıplar kırılıyor. “Burjuva yaratma” politikasıyla kendisine bağlı “Devletçi bir burjuvazi” yaratarak iç pazarı bunlara peşkeş çeken Devlet sınıfı, globalleşme süreciyle birlikte dışa açılarak, dışarıya mal satarak gelişen yeni tipte bir burjuvazi tarafından kuşatılıyor. Demokrasi, insan hakları, şeffaflık diyerek, yıllardır baskı altında tutulan halkı da arkasına alan bu yeni burjuvalar varolan dış dinamiği de-globalleşme sürecini de-arkalarına alarak statükoya karşı direniyorlar. Bugün Arap ülkelerinde olup bitenlerin özü budur. Türkiye’de AK Parti’yi doğuran sürecin özü de budur aslında. AK Parti’nin de kurulduktan çok kısa bir süre sonra iktidara geldiği unutulmasın. Ve o zaman bu da herkes için bir “sürpriz” olmuştu!. Yani kimse beklemiyordu böyle bir şeyi! Bugün Arap ülkelerinde olan da bundan farksızdır. Çünkü, bütün bu ülkelerde de statüko şimdiye kadar gözle görülür bir muhalefet odağının oluşmasına imkân tanımamıştır.

1945’ler Türkiye’sini düşününüz! “Dörtlü Takrir’i” vererek daha sonra DP’yi kuran o kadroyu düşününüz. O zamana kadar bütün bu insanların hepsi de varolan devlet partisinin-CHP’nin-içindeydiler. Başka yolu yoktu çünkü. Bir TCF ve Serbest Fırka deneylerinin sonunun ne olduğunu herkes görmüştü. Bu nedenle, muhalefet ancak (tıpkı elmanın içindeki o kurt gibi!) varolanın içinde gelişebilirdi. Bu durumda ise, dışardan bakınca elbette ki birşey görmek mümkün değildi. Bugün Arap ülkelerinde olan da bundan farklı değildir. Düşününüz, bugün bile halâ 1950’nin bir devrim olup olmadığını tartışıyoruz Türkiye’de! Samimi olun ve kendi kendinize cevap vermeye çalışın, gerçekten, 1950’nin neden bir burjuva devrimi olduğunu kavrayabiliyor musunuz? Halâ içinizde tereddütler var değil mi! Neden peki? Ben size söyleyeyim, burjuva devrimi deyince aklınıza hep o Fransız İhtilali falan gibi Batı’daki modeller geliyor da ondan! DP hareketini de o kalıba uydurmaya çalışıyorsunuz da ondan!.

İşte Türkiye bunun için bir “örnektir”. Özal’la birlikte globalleşme sürecine dahil olarak içerdeki Devlet Sınıfı tekelini kıran halkımız bugün artık harikalar yaratarak başkalarına da örnek olabilecek bir model ülke yarattı.

TEKRAR İÇ VE DIŞ DİNAMİKLERİN KARŞILIKLI ETKİLEŞİMİ ÜZERİNE VE LİBYA DENEYİMİ..

Ancak, Mısır ve Tunus’ta olanları iyi anlamak lazım! Evet, bu ülkelerde yaşanan devrimci süreçler dış dinamik olarak globalleşme sürecinin yarattığı alana-“ağa” bağlı bir şekilde gerçekleşen, 21.yy’a özgü yeni tipten devrimlerdir. Daha önce, bir Facebook’un, bir Twitter’in, bir Google’nin bu derecede önemli rol oynadığı başka devrim örnekleri yoktur önümüzde! Ama, dikkat ederseniz burada da gene işin özünün-diyalektiğinin- değişmediğini, aynı

kaldığını görürsünüz. Globalleşme sürecine bağlı olarak etkide bulunan bütün o süreçler (dış dinamikler) gene iç dinamiklerce değerlendirilerek işlenen birer etken-faktör-hammadde olarak rol oynamışlardır buralarda da. Devrim sürecini yoğurarak üreten bizzat buralardaki halk kitlelerinin kendisidir. Bunun altını çiziyorum. **Unutmayın ki, devrimi yapan, Tahrir Meydanında toplanarak cuma namazı kılan o milyonlardır sonunda..**

PEKİ LİBYA'DA NE OLDU..

“Peki, Suriye’de neden böyle olmadı, neden böyle yürümedi işler” sorusunu soracağız, ama önce “Libya’da ne oldu” sorusuna cevap arayalım?

Libya örneği, aynen, en başta anlattığımız o anekdottaki yumurtadan çıkmaya çalışan kuş örneğine benziyor!. Libya’nın “kurtarıcıları” da, olsa olsa, o kuşu kurtarmaya çalışan adam gibi! Libya halkı Mısır ve Tunus örneklerine bakarak onlara özendi, ama kendi gücünü-kapasitesini hiç düşünmedi. Yani, dışardan gelen informasyonları-etkileri kendi bilgi temeliyle-iç dinamikleriyle değerlendirerek kendine göre bir çözüm oluşturma yoluna gitmedi. Öyle, gaza gelerek, Mısır’da ve Tunus’ta olduğu gibi ayağa kalkıverince bu işin olacağını sandı. Sonra olmayınca, işin özünün farklı olduğunu görünce de zora-silaha başvurdu, sonuç ortada! Demek ki, Libya örneğinde kuş daha iyice olgunlaşmamıştı o yumurtanın içinde! Bu nedenle, ne derece sağlıklı doğduğu da daha belli değil!. Ama, her halükârda, eskiye nazaran bir adım ileri gidildiği de açık!..

Libya halkının “kurtarıcılarına” gelince!. Evet, bunları yumurtanın kabuklarını temizleyerek kuşu kurtarmaya çalışan o adama benzettik az önce, ama bu işin sadece bir yanı. Bir de, onların durumdan vazife çıkarmak çabaları var işin içinde!. Örneğin bir Sarkozy’nin hiçte öyle kuşu kurtarmak için iyi niyetle hareket ettiğini söyleyemeyiz⁵! Evet, dünya değişti, ulusal sınırların kalkması yönünde evriliyor süreç, ama buradan hemen, artık oldu da bitti, dünya tekleşti, artık iç dinamik dış dinamik diye birşey kalmadı sonucu çıkmaz! Yeni, eskinin içinde, onunla etle tırnak gibi geliyor halâ. Yani, ulusal sınırların kalkması-globalleşme bugün nasıl objektif bir gerçeklik haline geliyorsa, eskiyi temsil eden o ulusal sınırlar-ulus devlet gerçeği-de halâ ortadadır. Zaten eğer, eski halâ varlığını sürdürmeseydi, yeniyile eskinin mücadelesinden de bahsedemezdik! Sürecin bir yanını-dış dinamiği- abartarak, buradan pratiğe ilişkin sonuçlar çıkarmak, sürece dışardan yapılan her türlü müdahaleyi olumlu olarak değerlendirmek son derece yanlışır! Bir kere daha altını çizelim, dış dinamik ancak iç dinamiklerle uyumlu olduğu sürece pozitif etki yapar..

PEKİ TÜRKİYE NE DİYORDU..

Ama bitmedi, “peki o zaman işin doğrusu ne idi, o anın koşulları altında Libya örneğini nasıl değerlendirmek-ele almak gerekiyordu” sorusu halâ ortada duruyor:

O zaman da gene Libya konusunda en doğru çözümü-ve politikayı-Türkiye üretmişti. Türkiye diyordu ki, “Libya Libyalılarıdır. Libya’yı kurtarma çabası Libya’yı işgale dönüştürmemelidir. Eğer iş bu yönde gelişirse, o zaman ilerde bir de o kurtarıcılardan kurtarmak gerekir Libya halkını”. Bu nedenle, “kimse gözünü ülkenin tabii kaynaklarına-petrolüne-dikmesin, herkes haddini bilsin. Yardım etmekle kurtarmak ayrı şeylerdir. Bırakın Libya halkı, kendi sorununu kendisi çözsün. Bir halkın kurtarıcıya değil yardımcıya ihtiyacı olabilir. Dış unsurlar olarak biz de kendimizi bununla sınırlayalım”. Bitti! Burada duracaksınız!..Ve Türkiye’de zaten onu yapmıştı o zaman!..

Gene o yumurtadan kuşun çıkması örneğine dönersek: Burada yumurta ve onun kabukları hem o kuşun gelişerek olgunlaşması için olmazsa olmaz bir zemindir-bir ortamdır, ama hem de, onu engelleyen bir hapishanedir!.O yumurta olmasaydı eğer, onun diyalektik inkârı konumunda olan o kuş da gelişemezdi. Yumurtanın kabukları

⁵ Buradan hemen Sarkozy kötü de diğerleri iyi sonucu çıkmaz!..

ise, yumurtanın kendini inkâr ederek kuş haline dönüşmesi süreci boyunca onu koruyan bir kalkandır. Öyle ki, eğer o kabuklar olmasaydı, o kuş gene o yumurtanın içinde gelişemezdi. Ama iş bir yere gelince, nasıl ki o yumurta kuş için bir hapisane haline dönüşüyorsa, o kabuklar da hapisanenin duvarları haline gelirler. Kuşun kabukları çatlatarak dışarıya çıkması olayının diyalektiği budur. Kabukların kırılmasıyla kuşun yumurtanın içindeki gelişmesi süreci arasındaki ilişkiye dikkat edin.! Kabukları kıran gelişmenin kendisidir burada. Hani o, “üretici güçlerin gelişme süreci mevcut ilişkilerin içine sığamaz hale gelince” devrim olur diyoruz ya, işte buradaki kabuk o ilişkilerdir! Yani sen-dış faktör olarak onları iradi bir çabayla istediğin zaman kırarak kuşu kurtaramazsın (devrim yapamazsın)! Esas olan kuşun gelişerek kabukları kendisinin kırması-kendini kurtarmasıdır (yeniden üretmesidir). Türkiye’de bunu söylüyor zaten. Diyor ki Türkiye, haydi kıldın o kabukları ve kuşu kurtardın, ya sonra, sonra ne olacak? Al sana işte, bir Irak, bir Afganistan deneyleri var ortada. Libya’yı da bir Irak mı yapacaksınız?

Peki ne yapmak lazımdı o zaman: Türkiye diyordu ki, “Kaddafi haksızdır ve gitmelidir. Ama Libya halkını kurtaracağız derken onun başına başka Kaddafi’ler de yaratılmasın”. Bunun neresi kötü şimdi. Gene yardım et halka. Halkı bombalayan Kaddafi güçlerine karşı gene sürdür mücadeleyi. Ama bütün bunları yaparken de taşı gedikten eksik etmeyelim diyordu Türkiye. “Libya Libyalılarından, Libya halkının sorunlarını çözecek olan Libyalılardır” diyordu...

SIRA GELDİ ŞİMDİ SURİYE’YE..

Suriye konusunda daha önce şöyle demiştik: “Suriye Devrimi sadece Baasçılar-Suriyeli İttihatçıları iktidardan düşürmekle kalmıyor, bu arada Türkiye’deki İttihatçı kalıntılarının maskesini de düşürüyor”!⁶

Tarih, 2012 Ağustos ayı. Yazı şöyle devam ediyordu: “Suriye alev alev yanıyor!. Kimsenin sesinin çıktığı yok! Arakan’da Müslümanlar katlediliyor tık yok! Neden? “Onlar Müslüman, devrimci değil” diye mi düşünüyorsunuz!..Yazıklar olsun”!..“PKK Suriye’de devlet kurdu, şimdi sıra Türkiye’de, AK Parti iktidarının da sonu yakın” diyerek zil takıp oynamaya, Türkiye’yi kışkırtmaya, savaşa sokmaya çalışan “sağ”cı “sol”cu Kemalistler-İttihatçılar, “İttihatçı liberaller” hiç mi vicdanınız sızlamıyor Halep katliamı karşısında! Suriye’ye bakınca orada PKK’yı-PKK bayraklarını görüyorsunuz da, Suriye Devrimi’ni, Suriyeli devrimcileri neden görmüyorsunuz? Onlar “Sünni-Müslüman” öyle mi? Mısırdakiler de öyleydi zaten! “Arap Baharı dediğin şey nedir ki, son tahlilde bir Müslüman kalkışması”! Böyle düşünüyor bizim “ilericilerimiz-demokratlarımız”!

“Bakın Orhan Miroğlu nasıl ifade ediyordu o zaman duygularını:

“Halep kuşatma altında..

Baasçılar Halep’i ele geçirmek istiyorlar. Halep ele geçerse direnişin merkezi kırılacak ve Esad adeta tutsak aldığı, iki yıldan da az bir zaman içinde yirmi binini öldürdüğü Suriye halkını yönetecek!

Dünya suskun kalıyor bu katliama..Türkiye devrimcilerinin Stalingrad’ı savunanlar için, İspanya iç savaşında İspanyayı ölümüne savunup barikatlarda ölenler için çeyrek asırdır atıp duran yüreği, Halep kuşatması karşısında suskun kalıyor. Halep bugün binlerce asker ve150 tankla, havadan karadan kuşatma altında. Ortadoğu’nun tarihi Halep’te yazılıyor, devrimci değişimin ve direnişin dünya çapında merkezi bugün artık Halep’tir. Halep düşerse; Kürd’ün,, Türk’ün, Arab’ın, Süryani’nin, Ermeni’nin, yani binlerce yıldır birarada yaşayıp duran ama , şimdi de toplu katliamlarla yok edilen bu halkların yüzüne, insanoğlu bir daha dönüp nasıl bakacak? Eli kanlı bir diktatörün, dünyanın şımarttığı ve katliamlarına ses çıkarmadığı bir diktatörün insanlığa meydan okumasına ses çıkarmayan bir dünyayı, Suriye halkı nasıl

⁶ www.aktolga.de

affedecek? Esad devrilinceye kadar eski bir sosyalist ve bir devrimci olarak kalbim Halep'in ve Şam'ın varoşlarında direnen insanlarla beraber atacak. Ben bir Mezopotamyalıyım ve bugünlerde, kalbimin yarısı Halep'te yarısı da Mardin'de atıyor”⁷.

“Helal olsun Miroğluna! Bir tek o çıktı bu yıkıntının altından”!..

“Olay çok açık! Tunus'ta yükselmeye başlayan devrimci dalga adım adım bütün Arap ülkelerini içine alarak yayılıyor. Libya, Mısır derken şimdi de sırada Suriye var. Esed'in temsil ettiği Baasçılar-Suriye'li ittihatçılar- son günlerini yaşıyorlar. Uçaklarıyla, tanklarıyla kendi halkını bombalayarak direnişi yok etmeye çalışıyorlar”.

“Ama çok ilginç, Suriyeli ittihatçıların hedeflerinde sadece “Muhafifler” yok, Türkiye ve Türkiye'deki AK Parti iktidarı, Davutoğlu ve Erdoğan da var! Bütün suçu Türkiye'ye, Davutoğlu-Erdoğan iklisine yüklüyorlar. Suriye “Muhalefetini” onların kışkırttığını söylüyorlar”!.

“Peki, sadece Suriye'li ittihatçılar-Baasçılar mı böyle düşünüyor? Hayır! Türkiye'deki sağlı sollu Kürt-Türk İttihatçı kalıntıları da bu koroya dahiller! Aralarındaki görev bölümü ise çok ilginç! Bir kanat-Kemalist sağ kanat- “niye karışyorsun Suriye'nin iç işine” diye hükümete yüklenerek doğrudan doğruya Esed taraftarlığı yaparken, diğerleri-yani cephenin “sol” kanadı da PKK açısından yaklaşıyor olaya!. Onlara göre de Suriye'de devrim falan olmuyor!. Sünnilerle Aleviler kendi aralarında çatışıyorlar, iktidar kavgası yapıyorlar!. Yani, bir din savaşı bu! Pozitivist-ateist ve de “ilerici-devrimci” bu toplum mühendisleri, “yesinler birbirlerini bize ne” diye düşünüyorlar! Yesinler ki, bu arada, durumdan vazife çıkarmaya çalışan “devrimci” PKK önderliğindeki Kürt hareketi de mevzi kazansın”!

“Niye peki, Kürtleri ve PKK'yı çok sevdikleri için mi böyle düşünüyor bu kerameti kendinden menkul “devrimciler”? Tabii ki hayır! AK Parti-Erdoğan düşmanlığı yatıyor bu “devrimci politikanın” altında! Akılları sıra, çift taraflı olarak Türkiye'yi kuşatmaya çalışıyorlar. Biri tavşana kaç diyor, diğeri de tazıya tut! Bir yandan, içerdeki militarist-“sağ” çevrelere, “bakın bu Erdoğan Türkiye'yi böldürecek” mesajı vererek onları harekete geçmeye teşvik ederlerken, diğeri yandan da, AK Partiyi ve Erdoğan'ı kışkırtarak, onların Müslüman duygularını provoke ederek Türkiye'yi askeri bir harekete teşvik ediyorlar. “Halep'te katliam oluyor siz halâ yerinizde duruyorsunuz, nerde sizde o yürek, siz nasıl Müslümansınız” diyorlar!. Tabi lafın gerisi kursaklarında kalıyor! Suriye'ye girin ki, siz Suriye'yle uğraşırken doğan boşluktan yararlanarak-aynen Suriye'de olduğu gibi- durumdan gene PKK faydalansın demek istiyorlar! Sonrası kolay! Aynı koronun diğeri elemanları tamamlıyor-tamamlayacak gerisini: AK Parti-Erdoğan-Davutoğlu politikası Türkiye'yi böldürdü, vurun abalıya!

“Peki dertleri ne bunların, niye yapıyorlar bunu? Çok açık: Herşeyden önce, Kemalist elite dahil olmanın verdiği bir yenilmişlik duygusu var bunların da bilinçaltında. “Ya biz-ya da tufan” olarak özetlenebilecek bir tür “devşirme beyaz Türk” psikolojisi bu!. Bütün o, AK Partiyi ve Erdoğan'ı yönetme psikolojisinin altında bu üstün olma-elite dahil olma anlayışı var. “Değişimse değişim, demokrasiyse demokrasi, ama bütün bunları ancak biz yönetebiliriz-getirebiliriz” diye düşünüyorlar!. AK Parti iktidarı altında, onun yönettiği bir demokraside yaşam tarzlarını tehlikede görüyorlar! Gizli saklı birşey değil bu, bütün bu duygularını açık açık yazıp çiziyorlar da!.

“İkincisi de tabi, ta o Jöntürk döneminden kalma eski muhalif batıcı kimliklerini bugün artık ancak bu şekilde üretebiliyor olmaları. Düşünsenize, ne Kemalizm kaldı ortada ne Marksizm-ne de o eski sosyalizm anlayışı. E, nasıl muhalif ve de “solcu” olacak bu insanlar!. Kürtçülük işte tam bu noktada devreye giriyor. O eski günlerin heyecanını bugün artık ancak bu şekilde

⁷ O.Miroğlu, Taraf Gazetesi 30.7.2012

yeniden üretebiliyorlar. Kürtçülüğe sahip çıkmaktan başka o eski solcu paradigmadan ne kaldı ki geriye!

İTTİHATÇI “DEMOKRASİ CEPHESİ” VE HEDEFLERİ..

CHP'nin-ana Kemalist ittifakçı kanadın- hesabı açık: Onlar, mümkün olan bütün muhalefet güçlerini biraraya toplayarak AK Parti'yi ve Erdoğan'ı iktidardan uzaklaştırmaya, gelişen burjuva devrimini akamete uğratmaya, eski Kemalist düzeni yeniden inşa etmeye (restore etmeye) çalışıyorlar.

“Düşmanımın düşmanı dostumdur” mantığı Kemalist İttihatçı-Ergenekoncu çevrelerin PKK'yla yaptıkları ittifakın da temellerini oluşturuyor(du). Burada da hesap açık(tı): Önce şu AK Parti-Erdoğan iktidarını bir bitirelim, ipleri yeniden ele alalım, gerisi kolay diye düşünüyorlar(di)! Yani önce PKK ile-solcularla ittifak yaparak AK Parti'yi iktidardan düşürecekler, sonra da PKK'nın ve solcuların işini bitirecekler(di)! Herşey aynen 12 Mart'ta ve 12 Eylül'de olduğu gibi planlanıyor(du)!.
 “Ben size birşey söyleyeyim mi, aslında o 1915 Ermeni katliamının-soykırımının-altında yatan da gene bu türden İttihatçı ittifak anlayışıdır. Daha tehcirden iki ay öncesine kadar bile bütün o İttihatçı takımıyla “devrimci” Taşnak örgütleri birlikte hareket ediyorlardı! Yani, 1908' öncesi Abdülhamit iktidarına karşı kurulan “devrimci” toplum mühendisleri cephesi halâ ipleri elinde tutuyordu. Peki ne oldu sonra?..Bakın açık söylüyorum, aynı hesapları bugün de yapanlar var! Bugün işi PKK ile ittifaka kadar götüren o Ergenekoncular ne düşünüyorlar sanıyorsunuz! PKK lıları çok sevdikleri için mi yapıyorlar bunu! “Önce şu Erdoğan'ın ipini bir çekelim, sonra biz size gösteririz” diye düşünüyorlar!.O zaman, Rusların ve İngilizlerin havasına giren Taşnaklar da diyorlardı ki, “önce İttihatçılarla beraber şu ana Osmanlı gövdeyi bir parçalayalım, daha sonrası kolay, nasıl olsa arkamızda Ruslar, İngilizler var, malı götürürüz”..Ne oldu sonuç, Timyad'a pirince gidenler evdeki bulgurdan da oldular!..Olan da arada kalan Ermeni halkına oldu. Birilerinin yüksek “devrimci” duygularının kurbanı olup gitti insanlar. Aynı boza bugün de Kürtlerin sırtında pişirilmeye çalışılıyor”⁸!.

“Ergenekoncu-“Demokrasi Cephesi” için sadece PKK'yla yapılan ittifak yeterli görülüyor olmalı ki son günlerde aleviler de işin içine katılmaya çalışılıyor. Şu son Malatya olayına, ondan önce de Hatay'da çıkarılmaya çalışılan olaylara bir bakın hele, açıkça provokasyon değilse nedir bunlar! Yani, demek istiyorlar ki, “ey Aleviler, bu AK Parti-Erdoğan iktidarı sizin de düşmanınızdır, siz de bize katılın ve bitirelim bu işi”!. Bunlardan korkulur vallahi! Daha dün Alevileri, “gerek kalmadı artık, bakın, Sünni Osmanlı gitti biz geldik” diyerek kendi tekkelerini kendi elleriyle kapatmaya “ikna eden” kerameti kendinden menkul Osmanlı patentli bir “devrimci” ideoloji var karşımızda! “Alevilik ayrı bir dindir” diyerek tartışma yaratan şu “demokratlara” bir bakın hele, sizin o ağababalarınız değil miydi “Devrim Kanunlarına aykırıdır” diyerek bütün o tekke ve zaviyeleri kapatanlar! Siz kendiniz, kendi elinizle götürüp vermediniz mi o Bektaşî tekkesinin anahtarını bunlara! Bakın şuraya yazıyorum, yarın AK Parti tekke ve zaviyeleri açmaya kalksın, bunlar o zaman buna da karşı çıkarak “devrim kanunları” savunucusu kesiliverirler”!..

⁸ Bu satırların 21 Mart 2013 Çağrı'sından önce yazıldığını unutmayalım! Kim ne derse desin, Öcalan aslında çok önemli bir işin altına imza atmıştır. Bakın, en azından o günden bu yana hiç kimse ölmüyor. Barışla demokrasiyi karşı karşıya koymaya çalışanlar aksini düşünseler de yeni bir süreçtir bu!

Bakın hatırlatıyorum, yukardaki satırlar bundan bir yıl öncesine ait!

Devam ediyoruz, tarih halâ bir yıl öncesinde!:

AMA BU STRATEJİ YÜRÜMEZ, GÖRECEKSİNİZ BAKIN YÜRÜMEYECEK, NEDEN Mİ?

“1-Bugün artık farklı bir dünya var ortada. Ulusal sınırların giderek önemini kaybetmeye başladığı küreselleşme süreci içinde bambaşka bir dünya. Böyle bir dünyada gelişmeyi-ilerlemeyi-varoluş kavgasını pozitivist mantıkla kurulacak 20.yy kalıntısı ideolojik kabukların içine hapsederek sürdüremezsiniz artık. Seksen yıl önce olduğu gibi-onu taklit ederek- bütün bir toplumu yukardan aşağıya doğru inşaa edilen İttihatçı-ideolojik bir hapisanenin içine kapatamazsınız!. Kemalistleri taklit ederek önce böyle bir hapisane inşa edeceksiniz, sonra da gelişme-ilerleme, ta ki o parçalanana kadar bu kabuğun içinde sürdürülecek öyle mi!..Bu mümkün değildir artık!. Küresel sermayeyi falan bir yana bırakın, böyle bir proje için biran önce zenginleşerek daha iyi yaşam koşullarına sahip olmak isteyen Kürtleri-Kürtlerin çoğunluğunu da ikna edemezsiniz”.

“2-Türkiye’den başlayan burjuva devrimi ateşi bütün Ortadoğuyu-Arap ülkelerini sarmış halde bugün. Bunun karşısına, solcu bir kılıkta da olsa, Kürt versiyonuyla Kemalist bir ulus devlet ideolojisiyle karşı duramazsınız. Bakın ne diyor Türkiye-Erdoğan: Biz Suriye Kürtlerinin ne yapacaklarına karışmayız. İster özerklik, ister federasyon..otururlar bütün Suriye halkı birlikte karar verirler, neyse o, biz de onu destekleriz. Biz sadece silahın ucunu bize yönelttiği için PKK’ya karşıyız. Silahı bıraksınlar normal siyaset yapmaya başlasınlar onlarla da bir sorunumuz kalmaz. Bittii!..E..Barzani de aynı çizgide..Onun derdi de bağcıyı dövmek değil, üzümü yemek..Ancak Türkiye’yle birlikte oldukları sürece gelişme ilerleme yolunun açık olduğunu görüyor onlar da. Siz sanıyor musunuz ki Barzani aptal, kör bir milliyetçilik uğruna sahip olduğu mevzileri terkederek PKK nın intihar politikasının peşine takılacak! Yarın Suriyeli devrimciler Esed’i iktidardan indirince nasıl bir ortamın oluşacağını görmüyor mu Barzani! Rusya bile artık Esed’den umudu kesmişken Barzani mi Esed’li bir çözümün peşine takılacak? Ölmüş eşek kurttan korkmaz hesabı, Beşer iktidarı verecek sana ve sen de bu şekilde Devrime karşı “devrim” yapmış olacaksın, öyle mi, kim yutar bunu”!.

“3-O eski devrim anlayışlarının, “zayıf halka” teorilerinin ömrü çoktan tükenmiştir, bunu unutmayın! Emperyalistler kendi aralarında çatışırken sen de bundan-arada doğan boşluktan yararlanarak devrim yapacaksın öyle mi! Zamanında, bu şekilde yapıpta bize devrim diye yutturulanlar da devrim falan değildi, bir tür **de facto** durumdu bunlar. Ya da, savaş sonrası yeniden paylaşım koşullarının elverdiği geçici denge durumlarıydı. Küreselleşme rüzgarı bütün bu “devrimleri” silip süpürdü! Geriye bir tek Küba’yla Kuzey Kore kaldı müzelik! Senelerce hepimiz “işçi sınıfı ihtilali” rüyasıyla uyuduk! Bu türden oluşumların savaş ortamında ortaya çıkan boşluklardan kaynaklanan geçici denge durumları olduğunu göremedik. Hadi o zamanlar bütün bunları görememek normaldi, nasıl görecektik ki! Ama ya bugün? Bugün halâ 20.yy kalıntısı bir devrim anlayışıyla devrim yapmaya kalkanlara ne demeli! Esed’le devrimci muhalefet arasındaki mücadeleden yararlanarak solcu bir krallık ilan edeceksin ha! Sonra da Türkiye’de, aynı şekilde, Ergenekoncu AK Parti çatışmasından yararlanarak devrim yapacaksın! Bütün bunlar hep bir hayaldir”!

“Yanlış anlaşılmasın, ben insanların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmelerine karşı falan değilim! Özerklikse özerklik, federasyonsa federasyon, hatta ayrılıksa ayrılık, bunların hiçbirine karşı değilim ben. Benim söylemeye çalıştığım şeyin özü şudur: 21.yy da yaşıyoruz artık, bunu unutmayalım ve ne yapacaksak bunu çağın özüne uygun yöntemler kullanarak yapmaya çalışalım. Eğer bir yerde-bir ülkede legal, açık siyaset yapma olanağı varsa, siyasi parti kurabiliyorsan, düşüncelerini yazarak çizerek her türlü imkânı kullanarak insanlara iletebiliyorsan, her türlü sivil toplum

örgütlenmesinin yolu açıksa orada silah kullanmanın bir mantığı olamaz. Madem o kadar güveniyorsun kendine, madem bir Newruz gösterisinde bile o kadar kişiyi toplayabiliyorsun biraraya, niye silah kullanıyorsun ki o zaman. Bu durumda silah senin kendine zarar veriyor herşeyden önce. Yürü bakalım sen bir milyon kişiyle Diyarbakırdan Ankaraya doğru, bak o zaman neler oluyor ülkede”!..

Dikkat edin, halâ aynı yazıdan alıntıya devam ediyoruz!

“4-Bakın göreceksiniz önümüzdeki günlerde Barzani ve Suriye’li Kürtler PKK’yi sıkıştırarak onu silah bırakmaya zorlayacaklar! Başka hiç yolu yok! Neden mi:

Ne diyor Türkiye: Biz kimsenin işine karışmayız. Oturur kendi aranızda halledersiniz. Özerklikse özerklik, federasyonse federasyon. Siz neye karar verirsiniz o bizim kabulümüzdür, yani biz de onu destekleriz. E..bu durumda siz olsanız ne yaparsınız, yok hayır, illa da illa biz silahlı mücadele yapacağız diyerek Türkiye’yi karşınıza mı alırsınız? Böyle düşünenler olacaktır mutlaka, ama büyük çoğunluk şöyle düşünecektir: Önce biz önümüzdeki işi bir bitirelim. Bak Kuzey’de federal bir yapı oluştu. Batı’da da hele bir kıpırdasın taşlar. Orada da yol açık görünüyor. Bütün gücümüzü bir noktada toplayarak orada da federal-ya da özerk bir yapı oluşturmaya bakalım. Madem ki ben karışmam diyor, bu durumda niye illa Türkiye’yi karşımıza alalım ki. Bizim derdimiz ne! Normal bir mantık böyle işler, öyle değil mi”!.

“Hadi hepsi bir yana, “devrimi” yaptınız diyelim, nasıl karnını doyuracaksınız insanların? Lafla, ideolojiyle mi? Yoksa Barzani’nin petrollerine mi güveniyorsunuz?

Hepsi bir yana, yarın Suriye’de devrim başarıya ulaştıktan sonra, yani Esed tamamen devreden çıkınca ne yapacaksınız, hiç düşündünüz mü bunu? Hadi bu arada Kürtler de başkenti Kamışlı olan bir “PKK devleti” kurdular diyelim, sonu ne olacak bu işin? Arap Baascılarının yerini alacak bir Kürt Baas hareketinin yaşama şansı nedir, bunu hesaba katıyor musunuz? Türkiye’yle ipler koptuğu an şimdiye kadar yapılan bütün o planlar, bütün yatırımlar falan hep suya düşeceğinden önce Barzani karşı çıkacaktır bu duruma. Peki kim doyuracak o zaman insanları. Aç ayı oynar mı! Bu durumda insanlar, bütün bunlar hep sizin yüzünüzden başımıza geldi diyerekten size karşı dönmeyecekler mi?

Bereket versin ki Türkiye’de akli başında bir iktidar var ve karışmıyor işin bu taraflarına. O kadar provokasyon yapıyorlar tık yok! Helal olsun! Eğer bu şekilde götürebilirlerse işi bakın görün çok kısa bir zaman içinde neler olacak!

Yazı devam ediyor, tarih halâ bir yıl öncesi!..

ÖNÜMÜZDEKİ MUHTEMEL GELİŞMELER..

“1-Ben diyorum ki, bugün, sadece Suriye’de değil, Türkiye’de de dünden daha yakınız Kürt sorununun çözümüne. Bakın göreceksiniz, büyük bir ihtimalle yakında PKK, Barzani ve diğer Türkiye’li-Suriyeli Kürtler tarafından silah bırakmaya zorlanacak. Ve PKK da buna karşı direnemeyecek, ve silahlarını bırakacaklar! Belki içlerinden bir grup inat edip bırakmayabilir. Ama göreceksiniz bakın onlar da marjinal bir grup olarak kalacaklar!.Çünkü, PKK’nın bu silahlı mücadelesi dönemin ruhuna ters düşüyor artık. Hem Barzani’nin, hem de Suriye’li Kürtlerin çıkarlarına ters düşüyor”.

“2-Türkiye yeni anayasasıyla Kürt sorununa da çözüm getirecek. Bugünkü anayasa komisyonuna falan bakmayın siz. Oldu oldu, olmadı bir dahaki seçimler bu eksen etrafında dönecek ve büyük bir çoğunlukla yeni bir anayasaya kavuşacak Türkiye. Ana dilde eğitim yasağının kalktığı, anayasal vatandaşlık temelinde yeniden örgütlenen, ademi merkezîyetçi yeni bir Türkiye çıkacak ortaya. Bunların hepsi zaten burjuva devriminin programının içinde olan şeyler”.

“3-Yeni Türkiye ile Kürt komşuları arasındaki sınırlar kısa bir süre içinde adım adım kalkacaklar. Öyle ulusalcı-pozitivist kadastro yöntemleriyle falan değil ha, fiilen, ekonomik-daha sonra da politik bütünleşme yoluyla..Hem de tereyağından kıl çeker gibi kimseyi incitmeden, herkesin rızasıyla olacak bütün bunlar..

Hani derler ya “gece ne kadar karanlık olursa ay da o kadar parlak doğarmış”, bekleyin ve görün!..

Yazı bitti!!.

Şimdi tarih 2013 Mayıs sonu. İsterseniz şu son bir yılda nereden nereye geldik onu bir özetleyelim:

Gerekçesini, “Başkan’ın Çağrı’sına uymak boynumuzun borcudur” olarak da açıklasalar, PKK, silahları bırakarak, “artık siyasetin ve fikirlerin konuşulacağı” barışçı bir mücadele dönemine geçti-geçiyor. Herşey, “iki güçlü liderin” (bir yanda Erdoğan, diğer yanda Öcalan) insiyatifine bağlandıysada, işin aslı hiçte öyle değil tabii. Bütün mesele “zamanın ruhuyla” ilgili! Erdoğan’ı lider yapan da o “ruh”, Öcalan’ı “barış taraftarı” yapan da! Daha yakın zamana kadar birbirlerine düşman gözleriyle bakan şu Türkiye-Kuzey Irak-Barzani ilişkilerine bir bakın, bu da mı şimdi liderlerin “iyi niyetiyle”, ya da “insiyatifiyle” ilgili! Gözünü seveyim şu “zamanın ruhunun”!.Bu saatten sonra, “ey ruh neredesin sen” diyecek halimiz olmadığına göre, birbirimize karşı açık olalım: “Zamanın ruhu” denilen şey 21.yy’ın ruhudur, 21.yy’ın yaşamı devam ettirme paradigmasıdır!. Önce bunu bir altını çizelim!..

Peki, o “zamanın ruhu” denilen şey Osmanlı kalıntısı İttihatçı cepheyi hiç mi etkilemiyor? Görüyorsunuz, PKK’nın, “artık silahlar sussun siyaset-fikirler konuşsun” diyerek silah bırakması bile resmen rahatsız etti onları!.Bin dereden su getiriyorlar! Büyük umutlarla bağlandıkları en güçlü müttefiklerini kaybetmenin ruh hali içindeler! Öyle ya, PKK saldıracak, hükümet ülkeyi yönetemez hale gelecek bunlar da kurtarıcı pozlarında bir şekilde dizginleri ele alacaklardı! Olmadı! Ama, can çıkmadan huy çıkmazmış denir ya, PKK’ dan umudu kesen Devletçi cephe unsurları bu sefer de bütün güçleriyle Suriye’nin Baasçılara sarılarak onlardan medet ummaya başladılar!. Söylenenler akıl alır gibi değil: “Türkiye neden bu savaşta taraf oluyormuş da”, “o kadar insana kapılarını açıyormuş da”, “neden muhalefete lojistik destek sağlıyormuş”, “ne çıkarı varmış Türkiye’nin bundan”? “Sağlı”-“sollu”, “milliyetçi”-“ulusalcı” ama hepsi de “Devletçi”- ve de İttihatçı-Kuvayı-milliyeci cephe unsurlarının söylediklerini burada tekrarlayacak değilim. Ama isterseniz, Türkiye’nin bu işin başından beri izlediği Suriye politikasının şöyle bir özetini yapalım:

Biliyorsunuz, olaylar başlamadan önce Türkiye’nin Suriye’yle ilişkileri son derece iyiydi. “Komşularla sıfır sorun” ve “kazan-kazan” olarak ifade edilen politikaları, ana hatlarıyla doğruydu, 21.yy’ın ruhuna uygun politikalarıydı. Bu, iç işlerine karışmadan, işbirliği yaparak birlikte ilerlemek-kazanmak olarak da ifade ediliyordu. Hani şimdi, artık söyleyecek başka söz bulamadıkları için, lafı, “Türkiye neden daha o zaman Esed’in anti demokratik politikalarına, Baas diktatörlüğüne karşı çıkmadı”ya falan getirmek getiriyorlar ya, Türkiye kendi deneyimlerinden çıkardığı derslere de dayanarak, bir ülkenin demokratikleşme sorununun ancak o ülkenin kendi iç dinamikleri aracılığıyla çözümlenebileceğini, bir ülkeye dışardan demokrasi ihraç edilemeyeceğini çok iyi bildiği için, bütün dikkatini kazan-kazan politikası çerçevesinde iç dinamiklerin-üretici güçlerin gelişmesine odaklamıştı. Gerisinin süreç içinde kendiliğinden geleceğini düşünüyordu. Öyle ya, karşılıklı ilişkiler içinde güçlenen bir burjuvazi, bu ilişkilerden nasibini alan geniş halk kitleleri bir süre sonra seslerini daha fazla duyurmaya başlayacaktı...

Ama böyle olmadı, yani, bu yöndeki bütün çabalarına rağmen, Türkiye’nin, “içişlerine karışmama”, “demokratikleşme sorununu ülkenin kendi iç dinamiklerine bırakma” politikası başarısız kaldı! Nedenini de herkes biliyor aslında. “Arap baharı” denilen

devrimci rüzgar o kadar hızlı esiyordu ki dışarda, Tunus, Mısır, Libya derken bir anda bu dalga Suriye'yi de içine aliverince, senelerdir baskı altında pusmuş bekleyen insanlar-Suriye toplumunda iç dinamiği oluşturan muhalefet güçleri-dışarda esen bu rüzgara-yükselen devrimci dalgaya güvenerek, kendi kendilerine, "haydi, demek ki artık vakti geldi" diyerek kendi güçlerini ve karşı tarafın gücünü iyice hesaplamadan, dış dinamiğin rolünü fazla abartıp, esas olanın kendine, kendi gücüne güvenmek olduğunu bir yana bırakarak ayağa kalkıverdiler. Aslında ayağa kalktılar da ne yaptılar, diğer ülkelerde-Mısır'da, Tunus'da falan olduğu gibi, barışçıl gösteriler düzenleyerek, demokrasi, insan hakları, serbest seçim falan demeye başladılar. Bunu yaparken de "zamanın ruhuna" güvenerek Devletin en azından bu türden barışçıl gösterilere karşı bir şey yapamayacağını-zora başvuramayacağını düşündüler. Aslında çıplak gözle bakıldığında haksız da değillerdi bunda. Kim düşünebilirdi ki o ortamda Baascıların gösteri yapan halkın üzerine ateş açacağını! Ama bunu yaptı Esad güçleri! Ve ne olduysa da ondan sonra oldu zaten!..Ok bir kere yaldan çıkmıştı! Ortada ölümler ve yaralılar dururken, dışardan esen o demokrasi rüzgârlarının da etkisiyle, "mücadeleye devam" dedi Suriye halkı. Bunu yaparken de tabi halâ, Baascıların fazla ileri gidemeyeceklerine, uluslararası kamuoyunun buna müsaade etmeyeceğine güveniyorlardı. Çünkü, "serbest seçim", "çok partili demokrasi" taleplerinin artık reddedilmesi mümkün olmayan asgari demokratik talepler olduğunu düşünüyorlardı. Ama olmadı!. En ufak gösterilere bile ateş açmakla cevap verdi Baasçı Devlet!.Ve öyle oldu ki, muhalefet adeta silahla direnişe devama zorlandı. Zaten Arap Baharı'nın etkisi altında ayakta olan muhalefet de bu resti görünce iş iyice çığrından çıkmış oldu.

Açık konuşalım, sadece Suriye muhalefet çevreleri değil, o zaman kimse-Türkiye de dahil-böyle bir durumu tahmin edemedi. İşin bu noktalara gelebileceğini kimse öngöremedi. Türkiye kendi ilişkilerine güvendi, ve Şam'ı adeta su yolu etti o zaman. "Yapma, etme" diye olmadık dil döktü, "bak" dedi, "ben sana yardımcı olacağım, reform yap, çok partili demokrasiye geç, korkma"! Ama tık demedi Baas yönetimi. Bunlar herkesin bildiği şeyler..

Neden peki, neden hiçbir faydası olmadı Türkiye'nin bu çabalarının, neden, kime, neye güvenerek hiç geri adım atmadı Baas yönetimi? Hatırlarsanız o zamanlar bütün o Batı, Amerika dahil Türkiye'yi suçluyorlardı "niye bu Esad'a ses çıkarmıyorsun" diye! Yani kısacası problemin barışçı yollarla çözümü için Türkiye adeta yırtındı, çırpındı..Ama olmadı..Ne zaman ki, üzerlerine bombalar yağan, kurşunlanan insanlar, canlarını kurtarmak için sınıra yığılmaya başladılar, işte o andan itibaren artık bir tavır alması gerektiğini, bir tarafın yanında yer alması gerektiğini anladı Türkiye de.

Aradan iki yıl geçti, şimdi soruyorum ben, o andan itibaren Türkiye ne yapabiliyordu başka? Can havliyle Baas teröründen kaçıp gelen kadınlı erkekli, çocuklu, ihtiyarlı o insanlara "niye geliyorsunuz, hayır gelmeyin" diyebilir miydi? Göz göre göre o insanları ölüme terk edebilir miydi? Soruyorum, eğer böyle yapsaydı, o zaman Türkiye ne olurdu? Aslında bütün bu soruları tekrarlamak bile gereksiz. Bence, Türkiye ne yapması gerekiyorsa onu yapmıştır. E, efendim, Türkiye neden muhalefeti destekliyormuş da, neden onlara lojistik destek veriyormuş!. Diyorlar ki, "Türkiye Esad'ın bu kadar uzun süre dayanabileceğini düşünemediği için onu gözden çıkardı da muhalefetten yana tavır aldı"? Bu ne demek biliyor musunuz? Halkını bombalasa da, kadın erkek, çocuk ihtiyar demeden insanların üzerine kurşun yağdırmaya devam etse de, gene de Türkiye Esad'le ilişkilerini koparmayacaktı, çarpışan iki taraftan birinin yanında yer almayacaktı demek! İnsanın midesi bulanıyor böyle bir şeyi düşünmeye bile! Kim ne derse desin, ben diyorum ki, Türkiye yapması gerekeni yapmıştır. Aslında, böyle bir politikaya sahip olduğu için ülkemizle hepimizin gurur duymamız gerekir. Yok efendim, muhalefetin içinde sakallı dinciler varmışta!..İspanyol iç savaşını düşünün, neler yoktu ki o zaman Franko faşizmine karşı savaşan o devrimcilerin arasında? E, şimdi bunlara bakarak bütün bir İspanyol direnişinin mahkum mu edilmesi gerekiyordu o zaman? Bunlar boş laflardır, bunlar çok açık, net politik tercihlerin sonucu olan tavır alışlardır. Hani ben ikidebir, "Türkiye'de kimin ne

söylediği değil nerede durduğudur önemli olan” diyorum ya, aynen öyle, herkesin önce şu soruyu sorması gerekir kendisine “NEREDE DURUYORUM BEN”?

Peki ne oldu, nasıl oldu da halkın üzerine ateş açma cesaretini buldu Esed güçleri? Bu soru çok önemli. Hem öyle “zamanın ruhundan” falan bahsediyoruz, hem de adam tutuyor barışçıl gösteri yapan halkın üstüne, herkesin gözünün önünde ateş açabiliyor, ve de Türkiye’nin dışında kimseden çıt çıkmıyor? Ayrıca, nasıl oldu da, birkaç ayda çökeceği söylenen Baas cephesi bu kadar uzun süre ayakta kalabildi? Asıl sorulması gereken sorular bence bunlar şimdi!..

Gözle görülüp, elle tutulur hale gelmeden anlaşılması güç-belki de imkansız olan-bu yüzden de kimsenin hesaba katmadığı şöyle bir gerçek vardı ortada: Suriye sadece Suriye değildi! Suriye İran’dı, Suriye İsrail’di, Suriye Irak’ın Maliki’siydi, Suriye Rusya’ydı, Çin’di ve de Suriye, Avrupa’dan, Amerika’daki bazı çevrelere kadar uzanan 20.yy kalıntısı güçlerin ittifakına dayanan bir düğüm noktasıydı. Mısır’mış, Tunus’muş, hatta Libya’ymış, tamam, buralar da önemliydi, ama buralarda en fazla belirli çıkarlardı, mevzilerdi sözkonusu olan, ama Suriye deyince iş değişiyordu. Suriye’de direnen bütün bir 20.yy dı sanki!

Düşünün bir kere, şu an Suriye’de Baas iktidardan düşürülürse neler olur? Böyle bir olay bütün bir bölgede domino etkisi yaratır, bu açık; ama bununla da kalmaz, böyle bir depremin tsunami dalgaları daha sonra bütün bir dünyaya da yayılır. Bir kere, İran’da devrim etkisi yaratır böyle bir olay. Ardından, bundan Irak da etkilenir ve artık mezhep ayrılıkları üzerine politika inşa etmeye çalışanların sonu gelir. Derken, İsrail’e gelir sıra! Düşünebiliyormusunuz dört bir tarafı Arap devrimci güçleriyle çevrili bir İsrail’in halini! Zaten Türkiye ile de araları belli!. Rusya’nın durumu açık!. Adamlar belirli imtiyazlar almışlar Baas’dan. Akdeniz ve çevresine buradan açılıyorlar. Baas düştüğü an bu imtiyazlar ellerinden gidecek diye ödleri kopuyor!. Tamam, dünya değişti artık, eski dünya yok ortada, şimdi kazan-kazan ilişkisi hüküm sürüyor ülkeler arasında, yani öyle eskiden olduğu gibi “Akdeniz’e inmek” için illa ki belirli askeri üslere falan ihtiyaç yok, ama öyle birden olmuyor işte herşey; dünya değişiyor da, tek tek ülkelerin değişim hızı bazan bunun gerisinde kalıyor!. Örneğin, alın bir Rusya’yı! Sosyalizm falan diye dünyanın bütün iyi niyetli insanlarını peşlerinden sürüklediler yıllarca, ama ne oldu sonra, işçi sınıfı devleti falan derken neredeyse kutsal haline getirilen o “devrimci devletin” aslında çağ dışı bir diktatörlük olduğu anlaşıldı, ve sil baştan mezardan burjuva çıkararak yeniden kapitalizmi inşa etmeye başladılar. Yıllarca “sosyalizm” diyerek kimselere laf ettirmediğimiz o “devletin” kadın erkek insanlarını neredeyse alkolik robotlar haline getirdiğini gördük. Ve de, daha sonra, mafya yöntemleriyle kapitalizm yaratmaya başlayan bir mekanizmaya dönüştü bu çark! Yani, bırakınız 21.yy’ı bir yana, adamlar 20.yy’ı bile yeniden inşa etme sevdasına düştüler adeta! Çin desen, o da öyle, güya Komünist Partisi iktidarda, ama tam bir Devletçi diktatörlük var orada da; 21.yy paradigmasıyla falan alakası yok bunların da! İran mı, o zaten belli değil mi, Kuzey Kore bir, İran iki, çağ dışı birer ideolojik diktatörlük bunlar da! E, İsrail’e demokrasi falan deniyor ama, aslında onların da pek farkı yok diğerlerinden!. Onlar da halâ “Tanrının en sevgili-ve de özel kullarının kendileri olduğunu” söyleyerek tatmin ediyorlar kendi kendilerini! “Ya o Fransa’ya, Almanya’ya falan ne oluyor” mu diyorsunuz? Onlar da halâ kendilerini 20.yy kalıntısı “büyük devletler” olarak görüyorlar!. Halâ, eski kafayla paylaşım savaşı peşindeler!!

Yani, lafın kisası, meğer bütün o 20.yy kalıntısı güçlerin odağı durumundaymış Suriye, tam bir eşek arısı kovaniymiş! Ve de sen tut, bu kovana çomak sokmayı dene! İşte Suriye’de olan budur! Suriye halkının yaptığı budur ve onların yanında yer almakla Türkiye’nin başına gelen belaların özü, esası da budur! Soruyorum ben şimdi, ne yapabiliirdi başka Türkiye, “bana ne!” diyebilir miydi, burnunun dibinde işlenen bütün o cinayetlere gözlerini kapayarak kafasını öbür tarafa çevirebilir miydi? Bunu neden yapmadı diye mi suçluyorsunuz Türkiye’yi?

Şimdi size bir soru soracağım, hiç belli olmaz, yarın, bir bakarsınız, arkasına İran'ı da alan Maliki Kuzey Irak'a Kürtlere saldırıvermiş! "Olamaz" demeyin, oldu daha önce, Saddam yaptı bunu. "PKK ve Barzani Türkiye'yle anlaştilar, şimdi bütün güçleriyle bunlar bana saldırıacaklar, benim başıma bela olacaklar" diye düşünen İran zaten yerinde duramıyor, hiç belli olmaz, yarın Maliki'yi Kürtlerin üzerine saldırtıverir! Ve de, bir de bakmışsınız ki, yüzbinlerce Kürt Türkiye'nin kapısına dayanmışlar, ne yapacak bu durumda Türkiye? "Bana ne" diyerek kafasını mı çevirecek gene, bu mudur sizin insanlık anlayışınız! "Türkiye'nin ne çıkarı varmış bundan"? Laf mıdır bu şimdi? Nerede yaşıyorsunuz siz, 911 km lik bir sınır var ortada. Buna Irak sınırını da eklerseniz..düşünün bir! Zaten suni olarak bölünmüş bir coğrafya bu, insanların akrabaları var her tarafta, siz nasıl kafanızı çevirirsiniz bütün o cinayetlere? Hadi çevirdiniz diyelim, daha sonra nasıl o insanları vatandaşlarınız olarak birarada tutabilirsiniz? İsterseniz burada keselim bu tartışmayı!..

Peki ne olacak bu iş, nasıl bir çözüme doğru gidiyor Suriye?

Erdoğan'ın Amerika ziyaretinden başlayarak bu soruya şöyle cevap veriyor Beril Dedeoğlu⁹:

Türkiye bu geziden güçlenerek mi çıktı?

„Şunu ifade edeyim. Türkiye tüm bu bölgelerde tek başına oyun kuramaz ama tek başına oyun bozar. Bu Türkiye'nin caydırıcı gücüdür. Daha önemlisi Türkiye bu bölgelerde tek başına oyun kurma meraklısı değil. Böyle lanse ediliyor ama böyle bir derdi yok. Türkiye şu anda küresel denklemin en önemli iki gücü olan ABD ve Rusya'yı birbirine bağlayan, ikisini buluşturup uzlaştırabilecek yeteneği olan bir ülke. Türkiye'nin hem ekonomik yeteneği hem coğrafi yeteneği hem de toplumsal yeteneği bu imkanı veriyor. Görüşmenin en somut sonucu Ortadoğu'da, Orta Asya'da ve Balkanlar'da bundan sonra Türkiye-ABD-Rusya işbirliğinin daha sıkı olacağı. Bu görüşmeden Türkiye hem güçlenerek hem güçlü çıkmıştır. Türkiye artık hem aktör hem de anahtardır. Bunun ilk meyvesini Suriye'de alabiliriz“.

Peki Suriye konusunda somut uzlaşma var mı?

„Esed'siz bir çözüm konusunda uzlaşma sağlanmış görünüyor. Ve bu sadece Türkiye ve ABD'nin değil Rusya'nın da evet dediği bir proje. Sanırım asıl konu Suriye'de Nusayri azınlığı yeni dönemde sürece nasıl dahil edileceği. Cenevrede yapılacak uluslar arası konferansta sadece muhaliflerin değil ülkedeki tüm etnik ve dini kimliklerin de temsil edildiği bir rejimin kurulması arayışı ortaya konacak ve buna uygun, yani içinde ülkedeki tüm grupların olduğu bir geçiş hükümeti hedefleniyor. Bunun sağlanması muhalifler arasındaki radikal grupların tasfiye edilmesi anlamına geliyor. Şu anda üç ülke de bu radikal grupların istihbarat örgütleri tarafından kullanıldığını düşünüyor. Türkiye, ABD ve Rusya'nın uzlaşması bu örgütlerin bu ülkeler dışında kullanıldıklarını gösteriyor“.

100 bine yakın ölü var, milyona yakın mülteci. Neden askeri müdahale seçeneği yok?

„ABD'nin gündeminde böyle bir seçenek yok. Bunun nedeni ABD'nin Afganistan, Irak'ta yaşadıkları ve ülkenin içinde olduğu durum. Obama yönetimi sorunları askeri yöntemlerle değil, siyasi uzlaşma, işbirliği çerçevesinde çözmeyi arzu ediyor. Bakın sıkışan kapitalizm bunu iki türlü aşar. İlki yeni işbirliği biçimleriyle ikincisi de yeni çatışma biçimleri ortaya koyarak. Yeni çatışma biçimleri artık daha riskli ve sonucu kestirilemediği için tercih edilmiyor. Çünkü artık çok fazla devlet dışı oyuncu var. Artık her türlü savaş yeni bir Ortaçağ riskidir. Bunu kimse almak istemiyor. Bunun yerine şimdi devletleri güçlendiren, kontrol dışı oyuncuların gücünü azaltan bir süreç işliyor. Bu kadar insani kaybın olması elbette insanlık adına kötü bir sınav ama bundan sonra bu sürecin hızlanacağını düşünüyorum.

Nasıl?

⁹ Yeni Şafak, 19 Mayıs 2013

Bu bölgesel işbirliği çerçevesinde olacaktır. Rusya, Suriye'nin yeni döneminde bazı ayrıcalıklar elde edecek. Bunun karşılığında ABD'de Orta Asya'da mesela Özbekistan da bazı ayrıcalıklar elde edecektir. Bu denklemde Türkiye'nin kazancı ise sınırları güvenlik altına alınması ve bölgede daha etkili olmasıdır. 'Türkiye Suriye'de çok öne çıktı', 'esas aktör olmak istiyor' gibi eleştiriler çok içerden ve çok etnosantirik eleştirilerdir. Bence Türkiye bölgede önemli arabulucu ve güçlü bir ülkedir. Bölgede Türkiye'siz denge olmaz.

Esed'i nasıl bir son bekliyor?

Esed'in gidebileceği çok ülke kaldı mı emin değilim. Yani ülkeyi terk edebileceğini sanmıyorum. Ama daha önemlisi ben son dönemde yaşananların Esed'in eseri olduğunu düşünmüyorum. Bence Esed artık çevresindeki generallerin esiridir. Bu aşamada sorumluluk bu katliam kararlarını veren generallerde. Bu generaller hayatta olduğu sürece vurularak çekileceklerdir. Yok eğer bu generaller daha önce tasfiye olurlarsa belki Esed ve ailesi bir başka ülkede yaşama şansı elde edebilir.

Bölünme riski var mı?

Ben ne Irak'ta ne de Suriye'de bölünme senaryosunun kimse tarafından istendiğini sanmıyorum. ABD'de çıkan sonuç bölünmenin çok tehlikeli senaryo olduğudur“.

Dedeoğlu'nun değerlendirmelerini kafamızın bir yanında tutalım, çok önemli şeyler söylüyor!. Bence buradaki en önemli nokta da, Rusya-ABD-Türkiye ilişkisine yönelik olanı. Ama ben şimdi, bütün bunlara bir şey daha ilave etmek istiyorum:

Bana öyle geliyor ki, önümüzdeki-pek de öyle uzun olmayan-süreçte Filistin-İsrail sorunu da çözülecek! Hem de burada en önemli rolü gene Türkiye oynayacak! Hele bekleyin biraz, şu Erdoğan'ın Filistin-Gazze gezisi bir sonuçlansın!.Öyle sanıyorum ki işin bu kısmı da konuşuldu Amerika'da!..Bu işi-yani çözümü-aslında herkes istiyor!. ABD-Obama yönetimi-istiyor, bu açık!. Türkiye'nin bu konudaki tutumu da belli. Engel, iki taraftaki „aşırılardan“ kaynaklanıyor.1967 sınırlarının ötesine çekilmeyi kabul eden bir İsrail ve İsrail'in devlet olarak yaşama-varolma hakkını kabul eden bir Filistin gerçeği bana çok yakın gibi geliyor!. Eğer Erdoğan El Fetih'le Hamas ilişkisini bir yoluna koyabilirse, yani Filistinlilerin kendi içindeki uzlaşmayı sağlayabilirse bu iş hemen olur, neden olmasın ki! Olmaz, olmaz demeyin! Bakın, en olmaz denilen şey, Kürt sorununun çözümü bile yoluna girdi!..Evet, 20.yy'ın o habis ruhu halâ kaybolmadı, dolaşıp duruyor ortalıkta, ama „zamanın ruhu“ dediğimiz 21.yy'ın ruhu da boş durmuyor!..

E, sonra mı diyorsunuz!! Bir düşünün hele, Filistin sorunu çözüldüğü an, Türkiye hemen İsrail ve Filistin'le stratejik işbirliği anlaşmalarını imzalayıverir, ki bunun da bölgede etkisi müthiş olur!. İran ve Suriye, hatta Irak sorununun çözümünde de dönüm noktası olur böyle bir gelişme!..Neden olmasın, bir düşünün hele!..

BÜTÜN BUNLARDAN ÇIKAN SONUÇ NE Mİ DİYORSUNUZ ?

Sonuç şu: Öyle anlaşılıyor ki, iç dinamikleri Suriye'deki 20.yy kalıntısı kabuğu kırmada yetersiz kalıyor. 20.yy kalıntısı belirli dengeler üzerine kurulu dış etken halâ güçlü durumda. Sadece halkın gücü yetmiyor bu kabukları kırmaya. E, kimsenin Libya'da olduğu gibi bir dış müdahaleye de niyeti olmadığına göre, bir süre daha 21.yy dinamiklerinin işlemesi beklenecek. Varolan kabuğun içinde de olsa yaralar sarılarak toplum yeniden inşa edilecek, iç dinamikler yeniden sistemi çevirmeye başlayacaklar ve yaşanan bütün bu deneylerden çıkarılan sonuçları da içine alarak bir süre sonra sistem kendi kendini yeniden üretecek. Bunun başka yolu yok. Aslında, Türkiye'nin daha en başta buydu istediği. Yani, varolan kabuğun içini doldurarak içerden bir hamleyle sistemin kendini üretebilmesinin yolunun açılmasıydı, ama olmadı. Bu nedenle, sil baştan yeniden yaşanacak birçok şey..

Peki, bütün bu Suriye deneyinin bize öğretmesi gereken en önemli sonuç ne mi diyorsunuz? Bu soruya daha önceki yazıda şöyle cevap vermişiz:

“Yumurtanın içinde olgunlaşan civcivin bir kaç gaga darbesiyle kabukları kırması olayıdır devrimci girişkenlik-insiyatif! Hangi civciv aceleci davranarak, daha olgunlaşmadan kabuklarını kırmaya kalkar ki! Böyle bir şeyi yapsa yapsa sürece dışardan müdahale etmek isteyen toplum mühendisleri yapabilirler. (Suriye örneği sözkonusu olunca, buna bir de, “dışarda esen devrimci rüzgârlar ne kadar kuvvetli olursa olsun, devrim, son tahlilde iç dinamiklerin başaracağı bir iştir”i de eklemek gerekecektir). Bu nedenle, başkasına güvenerek devrim yapmaya soyunmayacaksınız!

Bir: Yumurta döllenmiş olacak (boş yumurtadan civciv çıkmaz!). İki: Yeni olan (yani civciv) yumurtanın içinde doğum için hazır hale gelecek. O ana kadar kabuklar onun için bir koruyucudur aslında. Kabukların bir hapisane duvarı haline gelmesi olgunlaşma sürecinin belirli bir aşamasında gerçekleşir. Öyle bir diyalektik ki bu, o kabukları önce parçalasan da, parçalamakta geç kalsan da içerdeki yavruyu öldürebilirsin! Bu nedenle, olayı kendi diyalektiği içinde kendi iç dinamikleriyle çözmek en sağlıklı yoldur” ..Daha başka söze gerek var mı!..